paigaks; ja kui keik olli müdud, tullin seält ärra ja käin nüüd möda maad ja ellan innimeste armust. Ei tea, kas saun on weel alles, wöi ei — tahhagi ennam ta sisse minna. Korjaks agga surm mind sest häddast ärra, — kes wöiks mind muido weel aidata!"

Se olli Koido Petri luggo ja sellega olli ta minno ees omma süddame lahti teinud et wöisin sisse wadata, — waese, pimmeda, surnud süddame sisse! — Se on selge: Petri keige surem hädda olli, et ta ellas ilma Jummalata, tedda ei kartnud, egga armastanud egga temma peale ei lootnud. Waesem ei wöi kegi innimenne olla. Omma naesega ta ei nöudnud mitte keige esmalt Jummala riki, waid essite rahha, wiiskümmend rubla, siis wast tahtis hinge eest murretseda. Rahha olli temma melest keige kallim, sedda ta minnuga rälides nimmetas ühtepuhko, agga Jummala nimme ma temma suust ei kuulnud. Rahha olli Petri Jummal, agga selle jummala kohta ei sünni tunnistada: „sinna olled minno warjopaik, minno ossa iggawestel" Se on pettis jummal: kelle käes tedda on, selle sees kaswatab pääw päwalt ahnust! ja kui temma käest ärralöppeb, jättab ommeti ahnusse juurt sisse, — agga sest kaswab siis üllesse keikfuggo kurja, kuida apostel ütleb (1 Tim. 6, 10): Rahha ahnus on keikide kurja asjade juur, mis mönningad on püüdnud ja usust ärra eksinud ja on isse ennast paljo walluga läbbi pistnud! — Koido Petri luggo tunnistas mulle et se sanna sulla tössi. Ahnus teggi tedda wallelikkuks ja sallalikkuks, et ta keige omma Jummala kartmatta kombetega ommeti arwas Jummala pole hoidma ja sest kül ollema, kui wahhest Issa-meie lugges, korra pärrast lauale tulli ja arwaste kirikus käis, olgo kül et seal maggas ehk ikka höbbedat ja muud ilmo warra meles kandis. Ahnus täitis temma süddame nenda, et kui ta pärrast poegade sündimist körtsi ennam tahtnud minna waid töga jälle rikkust püda, sedda mele-parrandamisseks nimmetas ja selle peale uhke olli; agga ei pannud tähhele et se ei olnud muud, kui et ahnusse kurrat wina kurradi wälja ajas ja jälle temma sees hakkas wallitsema, kuida ennegi. — Ahnus olli se, mispärrast öiget armastust ei olnud mehhe ja naese wahhel. Rahha ühhendas nende süddamed! Kui rahha ei olnud ehk wähhenes, siis armastusse pael katkes. Agga kui mees ja naene ühheskoos Jummalat armastawad, siis on nende enneste wahhelgi jädaw armastus, se saab ajalikko hädda ja willetsusega ikka kindlamaks, se kannatab pitka melega, se annab andeks. Peter ja temma naene sedda armastust ei tunnud, sellepärrast teine lükkas sü teise peale ja iggaüks panni ennast öigeks. — Ahnus kelas neid, omma lapsi risti-rahwa kombel kaswatamast. Laste jures naad ei möelnud mu asja, kui tö ja kasso peale. Otsekui holega kaswatakse sälgo ehk wärsi, antakse hästi siia ja sua, et tuggewaks sawad — nenda seal teggid lastega, nago ei olleks neil ellawaid hingesid rinnus olnud. — Ahnusega püüdsid ommale warra korjata, agga said selgeste tunda, et mailma warra on kadduw.